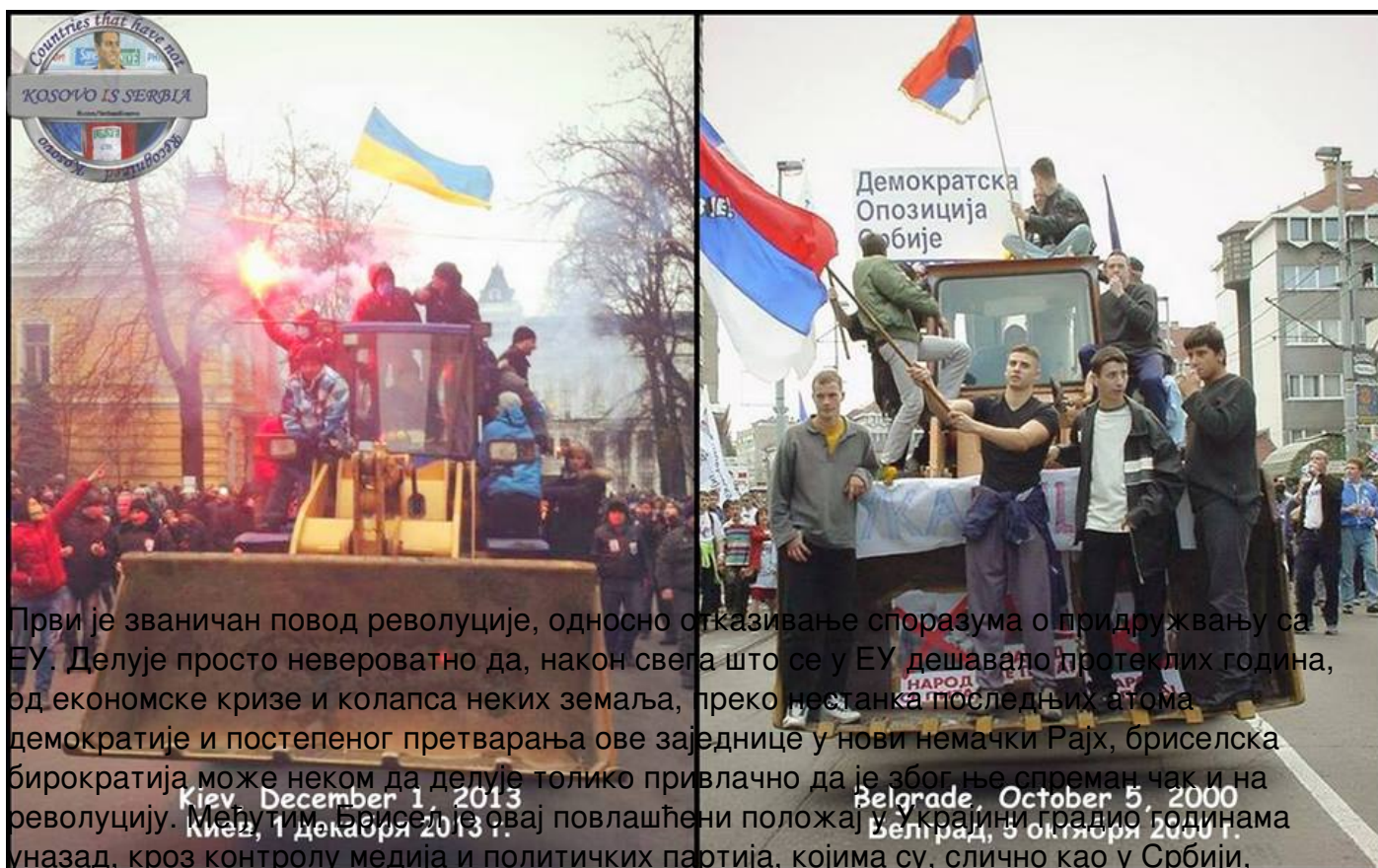

Пише: Игор Марковић
четвртак, 30 јануар 2014 22:45

Ако је већи део 2013. протекао у спољнополитичким успесима Русије и поразима америчког империјализма - од афере „Сноуден“ до пропасти америчког плана интервенције у Сирији - онда се крај протекле и почетак 2014. године може насловити паролом „Империја узвраћа ударац“. Запад је, на примеру Украјине, показао да не преза ни од чега, да је способан да и најситнији повод искористи за рушење легално изабраних власти, и то у руском комшилуку; да је спреман на отворену сарадњу са неонацистима и да је спреман на грађански рат усред Европе само како би остварио свој геостратешки циљ – антируску и прозападну НАТО Украјину.

Велики број људи у Србији са горчином посматра како се у Кијеву успешно примењује петооктобарски сценарио и како једна велика држава од 45 милиона становника не може да се избори са екстремистима, западним плаћеницама и револуцијом режираном споља. Који год чинилац украјинских немира да се анализира, резултат је узнемирујући.

Први је званичан повод револуције, односно отказивање споразума о придруживању са ЕУ. Делује просто невероватно да, након свега што се у ЕУ дешавало протеклих година, од економске кризе и колапса неких земаља, преко нестанка последњих атома демократије и постепеног претварања ове заједнице у нови немачки Рајх, бриселска бирократија може неком да делује толико привлачно да је због ње спреман чак и на револуцију. Међутим, Брисел је овај повлашћени положај у Украјини градио годинама уназад, кроз контролу медија и политичких партија, којима су, слично као у Србији, давани епитети „проевропских“ и „модерних“.

Пише: Игор Марковић
четвртак, 30 јануар 2014 22:45

Политичко-пропагандни рад западних служби у Украјини нарочито је интензивирао последњих година, када се појавила бојазан да би Виктор Јанукович, који је победио на председничким изборима 2010, могао повести Украјину путем евроазијских интеграција и чвршћег везивања за Русију. Тако се 2010, услед компромитовања и слабљења старог миљеника Брисела - „Баткившћине“ Јулије Тимошенко – појављује УДАР (*Украјинска демократска алијанса за реформе*

) под вођством боксера Виталија Кличка, који се и раније политички ангажовао на страни прозападне „наранџасте револуције“. За само две године постојања УДАР је, уз огромну логистику са Запада, успео да постане трећа партија по снази у Украјини, претекавши комунисте и освојивши скоро 14% гласова на изборима 2012.

Међутим, пошто им подршка кијевских европејаца није била довољна, Запад се одлучио за оживљавање нациста из унијатске западне Украјине. Екстремистичка партија „Свобода“, чија се идеологија заснива на русофобији и антисемитизму, доживљава врлоглави успон у року од неколико година и са 0.76 одсто гласова освојених на изборима 2007. достиже рекордних 10.5 одсто на изборима 2012, што јој гарантује 25

мандата у Врховној ради. Поред „Свободе“, на територији Украјини делује више неонацистичких организација, које имају своје кампове за обучавање паравојних формација – „Десни сектор“, „Украјински национални Збор“ (УНА-УНСО), „Тризуб“ и „Патриоте Украјине“. Русија, са друге стране, није организовао свој „УДАР“ нити своју „Свободу“, односно директнице и отвореније проруске партије, као алтернативу постојећој „Партији региона“.

ЕУ узвраћа ударац, или фашизмом против Русије

Пише: Игор Марковић
четвртак, 30 јануар 2014 22:45

Пише: Игор Марковић
четвртак, 30 јануар 2014 22:45

